

ligholder Contracten, har jeg Amtet at holde mig til, og saa maa det betale, saa er dette meget rigtigt, men saa er det dog sigtet paa at have Amtet til at betale istedetfor Statskassen; det er altsaa de enkelte Districter, de enkelte Hartkornsetere, man vil ramme, istedetfor at holde sig til Statskassen i det Hele taget. Naar den ærede Indenrigsminister har sagt: det er ingen Skat, man betaler, men det er en Byrde, saa vilde jeg ønske, at han vilde være saa god at sige mig, hvor Grændsen er imellem de forskellige Byrder; naar det gælder om Penge, er enhver Byrde en Skat, og enhver Skat betragtes hidtilbids af alle mulige Menneſter som en Byrde; der er meget Faa, som betale Skat for Grens Skyld. Naar Ministeren mener, at vor Indvending imod dette System er kommen derfra, at vi ikke vilde have Inddelingen efter Hartkorn, saa er kun Indvendingen imod Inddelingen efter Hartkorn kommen med Hensyn til de 100, som jeg sagde, og de 76, som Ministeren sagde, — jeg troer imidlertid ingen af Delene er nøiagtig, — men det større Hestetal, som skal holdes paa Verne end det, som blev holdt før, det var den Betragtning, jeg gjorde gjældende med Hensyn til Forandringen af Matriculen, men jeg gjorde opmærksom paa, at, naar vi ikke indrømmede, at der i Amtet blev betalt den Priis, som Gjenstanden virkelig var værd, saa paalagde vi, eller vare vi idetmindste i Gang med at paalægge, en Skat paa Hartkornet, og det en Skat, som ikke blev ligelig fordeelt, som blev fordeelt efter en Tilfældighed, som faldt haardere paa det Hartkorn, hvor Hesteholdet var dyrere, og lempeligere paa det Hartkorn, hvor Hesteholdet paa den Tid var billigere, og det er ikke rigtigt at gjøre dette, naar Spørgsmaalet er om en Statsſag, om en Gjenstand, som angaaer hele Staten. Hvad Foderhestene angaaer, da forekommer det mig, at der er en Misforſtaaelse mellem de 2 Miniſtre, som have talt; derved som jeg forstod Indenrigsministeren ret, og jeg synes ogsaa næsten, som om Loven lader formode, at det er Meningen, saa var Bestemmelsen om disse 1728 Foderheſte at forſtaaee ſaaledes, at de ſamme ſom de, ſom ſiden ſkulle gaae over og blive Districtsheſte, de ſkulle udfættes ſom Fo-

derheſte, indtil de kunne blive Districtsheſte (Nei!), naa, det er ikke Meningen, Meningen er altsaa, at man ſkal beholde 1728 Districtsheſte og 1728 Foderheſte. Er dette Meningen, ſaa er det en beſynderlig Mening, at man vil ſaſſeſætte andre Regler for 1728 Foderheſte end for 1728 Districtsheſte, det er Heſte, ſom jo i Grunden beſinde ſig paa det ſamme Standpunkt, og, naar man ſiger, at de 1728 Foderheſte ſkulle mindre være Gjenſtand for Indkaldelse end de 1728 Districtsheſte, og derfor haabe vi at kunne ſaae dem for billigt Kjøb, ſaa har man altsaa derved udtrykt, at man søger Amtet og Hartkornet der, hvor man troer, at det er dyreſt, og at man holder ſig til Statskassen nærmest der, hvor man troer at kunne ſlippe for bedre Kjøb. Det bliver dog en Betragtning, ſom ſtadigt ved denne Lov har gjort ſig gjældende, nemlig, at Statskassen egentlig kun er det Skrin, hvori viſe Penge nedlægges, ſom gives ud igjen, men at de Udgifter, ſom maae udredes af Borgerne for Statens Diemed, udredes ikke af Statskassen. Det er denne Betragtning, ſom ligger paa Bunden af den hele Ordning; men det er en ſkjæv, ſparſommelig Methode, og det er netop, fordi et ſaadant Princip ligger paa Bunden af denne Lov, at jeg opponerer mod den fra Skattefordelingens Side. Fra den militaire Side har jeg allerede bemærket, hvad jeg troede væſentligt maatte komme i Betragtning. Ministeren har derimod ſagt: paa Verne ſkulle vi have det ſtorſte Heſtehold; thi der have vi den ſtorſte Deel af Armeen ſamlet. I dette ene Svar ligger allerede en væſentlig Grund til ikke at gaae ind paa dette Forſlag, førend vi ſee Armeeorganisationen; thi det er netop noget af det Skjæve i vor Armeeorganisation, at vi ſamle paa Sjælland, paa den Deel af Landet, ſom mindſt behøver et Tilſtud til Landforſvaret, de Kræfter, ſom høre hjemme i andre Landsdele, og ſom paa Sjælland Intet have at betyde, hvis man er affondret fra de andre Landsdele, og vi ere ſaaledes i Gang med at falde tilbage til den Feil, hvori vi befandt os ved Krigenſ Udbrud i 1848, hvor vi havde en Organisation, ſom var gaaet ud fra den Forudſætning, at Landets Grændſe ikke kunde været truet, fordi der laa imellem os